

REISVERSLAG 2014 FEBRUARI. 01 'DE REALITEIT'

We zijn geland in Dakar. De visa zijn met veel gedoe geregeld, dus we kunnen aan de slag. We hebben het onderdeel van de auto dat in Senegal niet te koop was in de koffer en gaan daarmee direct naar de garage zoals we in december met de mecaniciens hadden afgesproken.

Tot onze verbazing wil men de auto niet repareren met het door ons meegebrachte onderdeel. Een andere mecaniciens, andere regels. 'De auto kan alleen gerepareerd worden met onderdelen uit onze voorraad', zo vertelde de man ons. 'Heeft u dit onderdeel dan in uw magazijn?' was onze vraag. 'Nee' is het korte maar duidelijke antwoord. 'Kunt u het bestellen?' 'Nee dit onderdeel hebben wij in Senegal niet.' U kunt de auto ook niet met ons onderdeel repareren? 'Jawel geen probleem.' 'Nou, graag dan' is ons antwoord.

'Nee, u moet de onderdelen bij ons kopen.' 'Maar dat kan niet, want u heeft het niet.' 'Klopt, maar als u uw onderdeel aan mij verkoopt, dan verkoop ik het aan u en is het probleem opgelost.' Hij kijkt ons aan met een blik van: 'Zoveel domheid zie je zelden.' 'Wat kost ons onderdeel, wanneer we het bij u terugkopen?'

Hij noemt een bedrag hoger dan het dubbele van wat wij er in Nederland voor betaald hebben.

'Hoe verklaart u dit enorm hoge bedrag?' vragen wij hem.

'Meneer, u weet dat het onderdeel hier niet te krijgen is, en wat zeldzaam is, is duur!'

Hij kijkt ons vragend aan met een blik die zegt: 'Daar heeft u niet van terug hè?'

Wij hebben daar inderdaad niet van terug en gaan met ons onderdeel de garage weer uit.

Geduld is in Afrika een zeer schone zaak. Ik was dat bijna vergeten.

We lopen even over de markt om wat levensmiddelen in te slaan. Dat kost tijd want bij ieder stalletje informeren we naar de gezondheid, de familie en de zaken. Ook wordt er hier onderhandeld over de prijs.

Met een mand vol groenten, fruit en brood lopen we richting ons huisje in Senegal. We worden echter teruggeroepen door een jongen die wij al jaren kennen. Hij stottert en heeft een lichte verstandelijke handicap. Hij verkocht altijd kralen en ieder jaar koop ik wel iets van hem. Kleine kettinkjes en armbandjes. Cadeautjes voor de familie in Mauritanië. Nu komt hij rennend achter ons aan en roept dat ik vergeten ben iets van hem te kopen. Ik stop en vraag naar zijn handel. Hij wenkt ons mee te komen terug naar de markt. Daar stopt hij stralend bij een grote wastafel met een stuk eraf. Zijn beide handen wijzen trots naar de kapotte bak. 'Te koop,' zegt hij. 'Voor jou' zegt hij enthousiast.

Ik schud spijtig mijn hoofd. Deze keer niet.

Als wij ons dorpje langs de zee met paard en wagen binnenrijden, zien we meteen dat er iets aan de hand is.

Een vissersboot is omgeslagen, ik zie tussen de hoge golven mannenhoofden opduiken in

de woelige zee. Een andere boot probeert de omgeslagen boot te benaderen. Zij gooien een rol touw naar de mannen in het water en die binden dat aan de omgeslagen boot. Daarna proberen zij de mannen aan boord te hijsen. Dat lukt niet. Een uur later zien we voor ons huisje alle mannen van het dorp verzameld. Met vereende krachten proberen ze met het lange touw de omgeslagen boot en de drenkelingen op het zand te trekken, om zo de schade te beperken. Na uren zwoegen zijn de vissers gered en liggen delen van de boot als afgebroken ledematen hulpeloos op het strand. De mannen keren terug naar hun huizen. Morgen weer een nieuwe dag.

Aan de zijkant van ons huisje loopt een groepje oudere mannen. Ik herken de dorpsoudste en de wijze mannen van het kleine dorpje naast ons. Ze lopen ons erf op. Aan hun stap en hun stille groet weet ik dat zij een zware verdrietige boodschap komen brengen.

De zoon van Djiba, onze vriend en buurman, is in de put gevallen en overleden. Hij was nog geen drie jaar. Het is Djiba zijn enige zoon. Bij zijn eerste vrouw heeft hij geen kinderen, bij zijn tweede vrouw deze zoon. Hij was zo blij, zo trots, zo dankbaar, toen dit kindje gezond geboren werd. Na vele jaren was hij dan toch vader geworden. Hij werkte hard, pakte alles aan om goed voor dit kind te kunnen zorgen. En nu...

Schoorvoetend loop ik achter Demba aan zijn erf op. De mannen zitten triest bij elkaar. Demba bidt met hen. In de kamer ernaast hoor ik de vrouwen huilen...

Stil en ineengedoken blijf ik zitten. Weet niets te doen, niets te zeggen.
Het is bijna donker als we vertrekken, Jaraam, jarama klinkt het eerst van de mannen,
daarna van de vrouwen, dank jullie, dank jullie wel.

Het is geen opgewekt reisverslag geworden, maar dit is de realiteit en die kan ik niet
veranderen.....

Warme groet uit Afrika, Woodi Wiljo Oosterom.

Voor nieuwe betrokkenen bij Silent Work:
Silent Work is opgericht door mevrouw Wiljo Woodi Oosterom in 2000
en ingeschreven bij de kamer van Koophandel.

Silent Work werkt voor de vergeten kinderen van Afrika en zorgt in
ontoegankelijke gebieden voor:

- Schoon drinkwater,
- Gezonde voeding (landbouw),
- Gezondheidszorg,
- Onderwijs en
- Werkgelegenheid

En vergeet daarbij het dove en/of gehandicapte kind niet.

www.silentwork.org